

Izjaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold., za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 krajo, za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah pa sa dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristo pet-šest-šest vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izlože frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovški cesti v Tavčarjevi hiši "Hotel Evropa".

Upravništvo, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročila, reklamacije, oznanila, in administrativne reči, je v "Narodni tiskarni" v Tavčarjevi hiši

Nemudoma si omisli fino, črno duhovensko odelo od glave do nog in v taki po vnanjem celó mlademu kaplanu podoben, v prvih počitnicah željao hiti domov malo „pokazat se.“ Tü obiše vse bližnje in daljne sosede, prijatelje in premožnejše znance, katere, sladko smehljaje se, izgovorno vabi uže na novo mašo, in kateri starejši mu tudi pravijo uže „oni,“ mlajši pa „vi.“ Samo Robačev Martin in Turkov Juri in še eni, s katerimi je lemenatar Janez nekdanj tolikrat na paši bil „svinjko,“ ne morejo in ne morejo še, da bi uže „onikali,“ ali vsaj „vikali“ ga, pa vsi obetajo

oholest magjarska po času skrotne. Še živi stari duh slovanski in stara moč največjega vseh narodov evropskih. Če je tudi morebiti ta moč dremala, ona pride o pravem času k zavednosti, ter stopi neprijatelju na tilnik!

Občni zbor „glasbene matice“

dne 15. aprila 1875.

(Konec.)

Prvosednik povpraša zbor, je-li ima kdo kaj omeniti k tajnikovemu poročilu. Ker se nikdo ne oglasi, poroča blagajnik gosp. Franjo Drenik o društvenih dohodkih in stroških in o stanju društvene imovine. Po nasvetu gospoda prvosednika imenujeta se gospoda Jeločnik in Pirnat za pregledovalca računov.

Prvosednik pozivlja gospode, ki imajo morebiti kak posamezni nasvet, da se oglašijo.

Na to g. Andrej Praprotnik sledeče nasvetuje: V ljudskih šolah bode sedaj po ukazu ministerstva pevovauk obligaten in zahteva se, da se otroci po notah petja učé. Za to pa je silno potrebno, da se za naše slovenske ljudske šole izdá „pevovauk“. Ker je učitelj gosp. Peter Weiss v Celji uže sestavil tak navod in ga poslal, da bi se pregledal in dal v tisk, naj „glasbene matice“ odbor rokopolis pregleda, in ako je za rabo pripraven in ministerstvo privoli, da se uvede kot učilni pripomoček v šolah, naj „glasbena matica“ preskrbi tisk in izdanje, ter spisatelju izplača zahtevano nagrado 80 gold.

Prvosednik priporoča ta nasvet in ko bi artistični odsek delo za dobro spoznal in tudi ministerstvo rabo dovolilo, naj se tisk nemudoma preskrbi.

Zbor se enoglasno za to izreče.

Gosp. Hribar želi, da bi se prenaredila štev. IV. pri zadnjem razpisu daril, ker po cerkvenih postavah se ne sme pri velicah slovesnih mašah v drugem nego v latinskem jeziku peti. Tudi za cerkvene samospesve naj bi se darila ne razpisavala, ker niso pripravi za cerkveno glasbo.

Gosp. Drenik méni, če tudi po stari cerkveni postavi nij dopuščeno pri velikih mašah petje slovenskih vlog, bodo se pa pri manjših slovesnostih rabile.

Gosp. Valenta se izreče odločno proti temu, da bi slovenska „glasbena matica“ raz-

pisavala darila za skládbe, ki so zložene na latinski tekst. Ako se hoče našemu ljudstvu estetično petje vcepiti, treba je, da mu v domačem razumljivem jeziku podajemo napeve, da bode vsak pevec kakor tudi poslušalec vedel kaj se poje, ter z besedo in melodijo povzdignjen k molitvi. Ako je pokojnemu Riharju za prav se zdelo, da je za velike praznične ohrede zložil napeve na slovenske besede, smemo tudi mi tako nadaljevati; za latinske kompozicije nam nij treba skrbeti, teh dobi vsakdo lahko na stotine pri knjigotržcih, slovenskih pa manjka.

Zbor sklène, da ostanejo razpisi nespremenjeni, kakor tudi, da se samo slovenske kompozicije izdajejo.

Gosp. Drenik naprosi gosp. Hribarja, da bi sestavil obljubljenó vabilo na cerkvena predstojništva, da pristopijo v naše društvo, ker potem bi bilo mogoče več za cerkveno glasbo izdavatí.

Gosp. Hribar obljubi, da hoče tako vabilo v kratkem razposlati.

Gosp. Žagar predlaga, da bi se zmanjšalo število odbornikov, in sicer naj jih bode v Ljubljani 6 in vnanjih 4, vseh skupaj tedaj 10. Motivira svoj predlog s tem, da veliko število odbornikov ne koristi društvu in le teži delovanje, posebno, ker nekateri odborniki nikoli ali pa prav redkokrat k sejam dohajajo.

Gosp. Drenik je proti zmanjšanju števila odbornikov in méni, da veliko število nikakor nij bilo škodljivo in bolje je, če ima društvo odveč odbornikov nego premalo, ker dostikrat se nakopiči delo, za katero je treba več osob.

Prvosednik je tudi za to, da ostane število 20 odbornikov, ker, ako bi društvo prišlo do tega, da more delovati popolnem po programu, v pravilih narisanem, trebalo bode še večjega števila odbornikov.

Pri glasovanji pade g. Žagarjev nasvet in vrši se volitev 20 odbornikov.

Po nasvetu gosp. Grassellija odpade volitev po volilnih listkih, in izvolijo se per acclamationem sledeči gospodje v odbor: Franjo Ravnikar, prvosednik, Franjo Drenik, blagajnik, Dragotin Žagar, Andrej Praprotnik, Josip Noll, Anton Stöckl, Anton Nedved, Feliks Stegnar, Anton Jentelj, P. Angelik Hribar, Alojzi Steinmetz, Vojteh Valenta za v Ljubljani stanujoče; kot vnanji: Franjo Gerbic v Zagrebu, Anton Hribar v Gorici,

Janez Miklošič v Mariboru, Franjo Stojec v Kranjski gori, Matija Šušteršič v Krškem, Dr. Benjamin Ipavec v Gradcu, Matija Žvanut v Trstu, Ferdo Vigele v Ziljskeji dolini. — Prvosednik potem sklène zborovanje s sledečimi besedami:

„Predno končamo občni zbor, naj mi bode dovoljeno, omeniti zaslug tistega možá, ki neumorno deluje za razcvet „glasbene matice“, na katerega ramenah leži in stoji celi stroj naše družbe, in to je naš vrli tajnik gosp. V. Valenta. Naj mu doni od vseh navzočnih srčna zahvala.“ (Živio!)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. aprila.

Deželni zbori so še vedno politično dolgočasni. Rešujejo stvari le lokalnega zanimanja.

Cesar je 18. t. m. prišel v Berliko. Narod ga je povsod s slovanskimi zastavami pričakoval, streljanjem iz pušek in z narodnimi plesi. V Kninu je sprejel cesar tudi graničarsko deputacijo iz Like, ki je prosila za železnico. Cesar je obljubil, prošnjo izpolniti.

Proti znanej brošuri nadvojvode **Salvatorja**, ki svari pred Prusijo in Avstrijo nasvetuje zvezo z Rusijo, prišla je nova brošura na svitlo, s katero se vse večje novine bavijo. Ta brošura je pisana najbrž pod pruskim vplivom in zagovarja „nemško prijateljstvo“, ter hujska na Rusijo, ob enem pak pridiguje, naj Avstrija skrbi, da balkanske dežele pod se spravi. Ta svet celó našim nemškim in magjarskim novinariskim mogotcem ne dopada, ker vedó, da bi se s tako aneksijo le slovanski element v Avstriji povečal.

Na **Češkem** se podpisujejo peticije na deželni zbor za pravičnejšo popravo volilnega reda in za ustanovljenje češke univerze. Te peticije izročajo mladočeški poslanci.

Ogerski državni zbor bode 14. maja razpustil se. Mogoče je, da bode cesar sam navzočen, če ne bode po dalmatinskem potovanji, iz katerega se 13. maja na Dunaj vrne, preveč utrujen.

Vnanje države.

V **Belgradu** so praznovali 18. t. m. dvojni narodni praznik; spomin narodne vstaje in izročitve trdnjav. Zvečer je bilo razsvitljenje. — Knez Milan je izdal dekret, da se nov srebrni denar izdaje. (Dosedaj je Srbija kot suverenna država imela le kufrast svoj denar, a srebro in zlato avstrijsko in rusko. Ur.)

mu, da, kakor hitro bode novo mašo „zažvižgal“, porekó mu tudi „oni“, kakor „manira pelja“, s čemer je Janez zadovoljen, rekoč: „e beži, beži, saj je vse glih.“ Vendar mu nij vse eno, če ga kak kolega obišče in to tikanje sliši.

Po tem takem je Janezu dolga, črna suknja, katera toliko pogledov poteza na sé, čedalje povšečnejša. Da bi pa tem posvetnim (kmetskim se vé da) ljudem tudi pokazal, koliko velja uže pred bogom, gre kak večji praznik pa v svitlo-belem in vkusno omrežanem „koretlju“, stopi pred oltar in levituje. In ko doneče popevaje evangeli, obrne svoj zlikani in cvetoči obraz proti pobožnim, prežé vsi va-nj, in stare šepetajo, kako je uže svet, mlade pa, kako da je lep, ter da je skoraj škoda za njega.

Dosti več vrišča še, kakor s prvim nastopom pred oltar, napravi lemenatar sè svojo pridigo, katero navadno kot tretjo-

letnik na počitnicah požene doli z lece kake slovite, na pol romarske podružniške cerkve. Celi teden, če nij, tudi celi mesec, ljudje tja do devete vasi govoré le o njem, da to in to nedeljo bode tam in tam prvič pridigoval „novi gospod“, Zmedežev Janez. Vsak, vsak hoče ga videti in slišati. In ko pride tako težko uže pričakovani dan, deró od vseh strani in zadegájo cerkev do zadnjega kota, da se vse tare in taja v preradovednem pričakovanji, kaj bo? Na enkrat se odpró vratica, in Janez nekoliko s porudelim licem stoji na leci nabodén od vsacega očesa. Nobeden ne kihne, nobeden ne hrkne, nobeden ne pokašlja — tiho, kakor na grobih. In Janez, prekanjen, ne udrihne po množici z očitovanjem hudih grehov, katerih lastni delež mu je pri marsikakem znanem poslušalcu v spodtekljivem spominu, ampak za predmet svojega prvega oznanovanja vzame nedolžno Marijo, pa na

dolgo, široko in visoko pripoveduje, kako sveta je njena svetost, ko čista njena čistost, pa kako vzvišena njena visokost! Tako se nikomur ne zameri. Kaj zameri? Mati njegova, skrita tam za izpovednico, joka in gine od rajske radosti, njegovi sorodniki medlé v nepopisljivem, nadzemskem veselji, in vsi, ko se izpehajo iz božje veže, zagotvjlajo si, da gospoda nij še bilo tacega, da pridige nijso nikoli še slišali take!

V ostalem drži se Janez vés čas svojega počitkovanja najbolj farovža in domače hiše, ker prvič je tako naročeno mu od višje oblasti, in drugič se tako ogrinja v tisti žar, s katerim ima po zdaj obliščavati vse posvetnjake. Le sém ter tja, kadar tudi zaide v kako družbo, v kakoršnji najraje prodira duha čisto človeška smér, kakor pri jedi in pijači, spozabi se nekoliko samega sebe. Tù se potem dogodi, da lemenatar Janez sramežljivo kako lepo in mlado Evino

Francoški bivši diktator Gambetta bode po več okrajih potoval in v republikanskem smislu agitiral.

Nemška tiskovna svoboda cvetela veselo dalje. Novi urednik „Germanie“ je bil 17. t. m. v preiskovalni zapor dejan, češ, da je k nepokorščini zapeljeval.

Dopisi.

Iz Notranjskega 17. aprila. [Izvirni dopis.] Kakor se vidi iz zadnjih „Novic“, je dopis iz Notranjskega v št. 76 „Slovenskega Naroda“ g. Zelena jako raztogotil. G. Zelen je od notranjskih rodoljubov uže — sojen, in zoper to narodno sodbo mu njegovi rekursi nič ne pomagajo, — zato je vredno prepričati se z njim o njegovem „rodoljubju“ in mi bi radi molčali, da ne bi dopisnika dolžili lažij, in da se ne bi zaletali v osobo, katera nij ni v najmanjši dotiki z omenjenim dopisom. Prav brez potrebe ste dotičnega gospoda razžalili, g. Zelen.

„Kdo me je videl na vse zgodaj v Postojno priti . . .?“ vpraša g. Zelen. Tu ima pravo, kajti nij prišel — pripeljal se je. Vsa druga njegova vprašanja so pa strašna predrznost. Kar so videli in slišali razven družih ljudij vsi volilci, to on drzno taji. Ako niste sami za-sé agitirali, čemu so bile vaše „pridige“, kakor so poslušalci imenovali vaše govore? Za koga neki ste se borili, ako ne za-sé, ko ste volilcem odvrčali je od gosp. Petra Grassellija vedno ponavljali: „Domačina volimo! Jaz imam zasluge.“ Ne samo to, da ste volilce skušali pridobiti za-sé, tudi zmagati ste mislili. Za to ste šli na volišče poslušat, kam se bo zmaga nagnila; ko ste pa videli, da svoje glavni volilci nečejo popustiti g. Petra Grassellija, pobrisali ste jo k Doksatu, — nas ste pa pripravili ob veselje, slišati, katerega „domačina“ bi vi volili. — Tudi o svoji samohvali in naštevanji svojih zaslug gosp. Zelen neče nič vedeti. Tu mi pride nekaj na misel. Kdor je navajen kletvine in pridušanja, se pridušča, da sam ne ve kdaj. Pri nas je neki kmet, ki ne more govoriti, da bi ne klel ali se pridušal. Župnik ga je mnogokrat učil in svaril, naj to grdo navado opusti, — a zastonj. O neke priložnosti ga zopet prav trdo prime, naj se odvadi pridušanja. Kmet obljubi, — a župnik pravi: „Dostikrat ste uže obljubili, a obljube

hčerko potiplje za bradico in zardi in smehljaje se, povpraša, če bi hotela, da bi šla k njemu za kuharico, ko bode fajmošter?

Po takem in enakem skazovanju tudi zunaj lemenata, vrne se Janez nazaj v lemenat, ter naglo zori za duhovski stan. Ko se v četrtem letu še nauči maševati in po čem je to, odvezavati grehe, kakor tudi preganjati hudiča, točo vstavljati, ogenj panati, ko zna vse to in še drugega kaj, potem mu škof ob enem pritiska štiri blagoslove mašnikov, in — vsi angeljski kori v nebesih so zdaj po mislih njegove srečne matere prave muhe proti Janezu Zmedežu: ker on ima odsle človeške duše v pesteh, ključ od onega sveta — on je „gospod“, a Podvinarjev Lukež, ki je tudi študent iz naše fare bil, pa je šel na Dunaj za jezičnega dohtarja ali „just“ študirat, ta bo le „škrija“, kakor so tisti mustafasti po kancelijah.

ne držite“. Na to položi kmet desnico na srce, ter ginjen slovesnim glasom zavpije: „Gospod župnik! pri mojej duši, da se ne bom več pridušal.“ Tak je gospod Zelen; on se je uže tako navadil hvaliti samega sebe in poudarjati svoje zasluge, da niti ne ve, kdaj to dela. Celo povsod obične društvene formule nadomestuje frazami o svojih zaslugah. Kadar se kdo komu predstavlja, imenuje mu svoje ime in svoj stan. G. Zelen se pa predstavlja tako-le: „Jaz imam krvave zasluge za slovenski narod (ipsissima verba), — sedaj morate uže vedeti, kdo sem.“ — Svet je pač nehvaležen, da teh „krvavih zaslug“ neče popolnem priznati, ali jim pa podtika druge namene, ter gospod Zelena žali. Tudi deželni odbor ga je razžalil; poklical je namreč v shod za posvetovanje o uredbi kranjskih občin 15 županov, a njega — eks-župana — ne mej njimi. Njega, ki ima toliko skušenj in „krvavih“ zaslug v občinskih stvareh, da so ga občani pahnili s županjskega stola, — njega, ki vé, kako se mora župan obnašati, da se občini ne zameri, — njega ne vprašati za svēt! — Da ga je to nemilo dirnulo, sliši iz njegovih ust, kdor želi. Nijsem mislil toliko pisati o tem razžaljenem možu, pa zmotile so me njegove „krvave zasluge“. — Da ste mi zdravi, mož „krvavih zaslug!“

Od Save 18. aprila [Izv. dop.] Učiteljsko društvo za okraje Kozje, Sevnica in Brežice je imelo 8. t. m. v Rajhenburgu svoj redni shod. Udeležitev se pač ne more sijajna zvati, bilo nas je samo 8 učiteljev. A temu se nij čuditi, kajti neugodno deževno vreme je mnogega zadrževalo, nekateri so pa menda še celo na shod pozabili, ki je bil uže v dopisu iz Rajhenburga v št. 5. v „Sl. učitelju“ omenjen. Da posebnega povabila v „Sl. Narodu“ vsi brali nijso, je tudi lahko verjetno, a zanašati se je bilo toliko zanesljivo, da bodo čest. članovi brali povabilo v svojem organu „Slov. učitelju“, katerega naročniki so gotovo vsi. „Sl. Učitelj“ bi bil moral imeti ono povabilo 5. aprila, a prišel je 4. dni prepozno, in pustil nas je na cedilu, kakor uže parkrat prej — in čudno, prišel je še sedaj brez rečene notice. Zakaj o pravem času (10 dni prej) v Maribor poslanega vabila nij vzela, ne vem. Društvo je izreklo željo, da naj bi „Sl. učitelj“ dohajal redneje, ker je tudi manjkalo treh poročevalcev, je društvo itak izjavilo željo, da naj bi g. poročevalci vsaj 8 dni pred zborom na znanili, ako bi se utegnili za predavanje zadržane čutiti.

Zahvala bivšega učitelja gosp. Čižeka, za poslano mu podporo, jemlje se na znanje.

G. prvosednik omenja, da je okr. šol. svetom oziroma nadzornikom došlo povelje, da imajo gledati na to, da se po šolah nauk deli natančno po novih učnih črtežih. Na to J—c blizu tako le odgovarja: „ker novi učni črteži, sestavljeni le za enojezične šole ne govore nič o dvojezičnih (slovensko-nemških) šolah, na kakoršnih je baš delovati nam na slov. Štajerji; ker torej učiteljem na slovensko-nemških šolah niti določeno nij, kedar se ima z podukom družega deželnega (nemškega) jezika pričeti? koliko ur se mu ima odločiti? in posebno pa še kateremu predmetu se morajo ure odtrgati, da se porabijo poduku v nemščini? in dokler se ta čudna zmešnjava z jasnimi določbami ne odpravi, se pri nas na dvojezičnih šolah za-

htevam onih črtežev nikakor ustrezati ne more. Tu imamo en jezik z vsemi njegovimi stranskimi vejami podučevati več nego enojezične šole, za katere so prav za prav sestavljeni oni črteži.

(Za dvojezične šole, katerih je na slov. Štajerji največ, niti učnih črtežev nemamo; a zahteva se od nas po teh učnih črtežih nameravani uspeh ne glede na to, da je nam v ravno toliko urah podučevati v dveh jezikih, kakor našim nemškim kolegom v enem jeziku. To je vendar čudna logika. — Radostno smo pričakovali učitelji slovenskega Štajerja, da nam prva deželna učiteljska konferenca v Gradci odpre vrata iz tega labirinta zmešnjav in samovoljstva nekaterih gospodov; a kakor znano nij do nikakoršnih rezultatov prišlo. To je žalostna a resnična zavira po naših šolah! Težko pričakujemo, a trdno upamo, da se bode visoki deželni šolski svet ozrl i enkrat na nas, ter pripoznal težavno naše delovanje, in se dejansko pravičnega skazal, kakor našim nemškim kolegom.)

Izreklo se je potem, da se je pri izdelovanju novih razdelitev in predmetov na šolske ure (stundenpläne) glede nemščine, držati sklepov naše okrajne konference 1. maja m. l. ko se je sklenilo, da se ima na dvojezičnih šolah v okrajih Kozje, Sevnica in Brežice z nemščino začeti na enorsrednej šoli z IV., na večrazrednih pa z III. šolskim letom. Ta izvršitev bode veljala pa le provizorično, dokler jo natančnejša določba ne odstrani.

Na naznanilo dež. šolskega sveta, v katerem priporoča šolam „preračunavanje dunajske mere in utežja v metersko mero in nasprotno“, na pripravnih tablah se društveno vodstvo pozivlje, dotične okr. šol. svete naprositi, da oni blagovole na račun posameznih kraj. šol. zakladov vsem šolam preskrbeti takove table.

Še en dopis dež. šol. sveta zadevajoč prvo petletno doklado, v katerem se naroča, da imajo prosilci za one doklade svojim prošnjam predpisane priloge pridejati se jemlje na znanje.

Temu sledi govor gosp. A. Kokota o vinoreji.

Za prihodnji shod, ki ima biti 1. maja na Vidmu se odloči dnevni red: 1. Prirodosnanstvo, poročevalec gosp. Josip Polanec. 2. Vinoreja (dalje), poroč. g. Anton Kokot. 3. Telovaja, poročev. g. Radoslav Ulčar. 4. Zgodovina Slovencev, poroč. g. Iv. Kunštič. 5. O pratiki, poroč. g. Ivan Ornik, in 6. Petje.

Ob 7. uri istega dne napravi se tudi mali izlet v turnski grad (Anastazij Grtina) in v Leskovec na Kranjskem; točno ob 10. uri pa se otvori skupščina na Vidmu.

Domače stvari.

— (Banka Slovenija.) Opravilni svēt zavarovalne banke „Slovenije“ je v svoji seji 18. aprila določil, da zapadejo vsi tisti mejčasni listi, na katere se do prvega maja t. l. doplačilo vplačalo ne bode, in da se bodo dotične številke po preteku tega časa po časopisih naznanile.

— (Slovensko gledališče.) Nedeljska gledališčina predstava na korist kapelnika g. A. Stöckl-na, bila je, kar z veseljem poročamo, dobro obiskana, pa to je bila tudi njena najboljša stran. Zbor „Kdo

je mar?“, kojega so peli gg. čitalniški pevci se je izvršil z veliko preciznostjo, pa manjšina tenornih glasov bila je včasih vendar le premajhena, — kar je jako motilo. Ouvertura k opereti „Čarovnica“, katero je zložil g. beneficijant, bi bila zaslužila gorkejši sprejem od strani občinstva. Sem ter tja originalni motivi kažejo lep talent, in neke pri prven-skih delih neizogibljive okornosti se bode naš mladi kompositor kmalu iznebil. Jako žal nam je, da nij bilo moč predstaviti celo ime-novano opereto, pa tolažimo se s prihodnjim letom. G. beneficijant je dobil dva krasna venca. O „Tamboru v Puebli“, zastarelej in za poslušalce grozovitej igri ne moremo in ne smemo veliko govoriti. Gdč. Piskar-jeva je prav dobrovoljno pela, pa pogrešali smo neko sigurnost, katere smo sicer vajeni pri njej. Občinstvo je bilo zadovoljno z njo. Gospod Kajzel je bil navzlic svoje mali roli — neprebavljiv. To in pa skopost g. Nollija pri kupletih, nij bilo nikomur po volji. Gospodičina **Ledar**-jeva je igrala prav dobro in zasluži za svojo starikavo Po-lono občno pohvalo. Z veseljem porabljam to priložnost, da opozorujemo občinstvo na prihodnjo benefico gdč. Ledarjeve, ta je jutri 22. t. m. Gospodičina Ledarjeva je vrla moč našega gledališča, in zasluži za to občno priznanje, in za prihodnje občno spodbudo. Predstavljal se bode dober igrokaz: „Nasledki skrivnostne prisege“.

— (Odlikovanje.) Iz zapisnika ob-čnega zbora Štajerske kmetijske družbe po-snamemo, da so bili za zasluge v kme-tijstvu sledeči gosp. po slov. Štajerju odlikovani: Fr. Vučnik, učitelj pri sv. Jurji na južni železnici; J. Kovačič, posestnik v Slovenjgradcu; Fr. Erženjak, učitelj pri sv. Petru pri Radgoni — s srebrnimi držav-nimi svetinjami. Tomaž Grab, učitelj pri sv. Jurji na juž. želez. s srebrno društveno medaljo; J. Topolnik, kmet v Banovcih pri Ljutomeru — z bronasto svetinjo; Bl. Dolinšek, kmet v Frankolovem; Ivan Ba-jar, cestar v Celji; Jože Šeliga, nadučitelj pri sv. Jederti pri Laškem — s priznalnimi diplomami; Franc Žihner, učitelj pri sv. Jurji na juž. žel.; Tom. Mlinar, kmet v Vrholi pri Konjicah in M. Poje, nadučitelj pri sv. Lorencu pri Mariboru — z darovi po 20 gl. v srebru.

— (Požar.) Izpod Ljubljane se nam piše: Dne 16. t. m. popoldne je v spod-njem Kašlju nastal ogenj, ki so ga menda otroci prouzročili. Pogorele so tri hiše in en pod, izmed katerih ste bili dve hiši zavaro-vani, ena hiša in pod pa ne. — Pri ga-šenju so se posebno vrla obnašali fabriški delavci iz Velč s svojo brizgalnico. Tudi požarna straža iz Ljubljane je prišla, toda uže prepozno, ker bilo je uže večidel vse pogašeno.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

28 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdra-vila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicinske in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, nepre-bavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespajanje, slabosti, zlato

izdajatelj in urednik Josip Jurčič.

žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, siljenje krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in pre-hlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je bolj, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spriče-val zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pra-vega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle-stuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih na-gradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dritti in griži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v scalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodejni v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prs-nih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalac in člen mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842. Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezn, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam. James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp. Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalac. Spričevalo št. 76.921.

Obergimern, (Badensko), 22. aprila 1872. Moj patient, ki je uže bolehal 8 tednov za straš-nimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry po-polnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik. Montona, Istra.

Učinki Revalesscière du Barry so izvrstni. Ferd. Clausberger, c. kr. okr. zdravnik. Št. 80.416. Gosp. F. V. Beneka, pravi profesor medicine na vseučilišču v Mariboru (Nemčija), piše v „Berliner Klinische Wochenschrift“ od 8. aprila 1872 to le: „Nikdar ne zabim, da je ozdra-vila enega mojih otrok le takozvana „Revalenta Ara-bica“ (Revalesscière). Dete je v 4. mesecu vedno več in več hujšalo, ter vedno bljuvalo, kar vsa zdravila nijso bila v stanu odpraviti; toda Revalesscière ga je ozdravila popolnoma v 6 tednih.

Št. 79.810. Gospo vdovo Klemmovo, Düsseldorf, na dolgoletnem bolehanju glave in davljenji.

Št. 64.210. Markizo de Brehan, boleha je sedem let, na nespajni, treslici na vseh udih, shujšanje in hipohondriji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrb-nika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici i tiščanju v prsih.

Št. 75.970. Gospoda Gabriela Tešnerja, sluša-telja višje javne trgovinske akademije dunajske, na skoro breznaidejni prsni bolečini in pretresu čutnic.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na nepre-bavljenji, nespajni in hujšanji.

Št. 75.928. Barona Sigmo 10 letne hramote na rokah in nogah i. t. d.

Revalesscière je 4 krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50 krat več na cen, gledé hrane.

V plehastih puščah po pol funta 1 gold. 50 kr. i funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 fun-ov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold., — Revalesscière-Bisciten v puščah 4 2 gold. 50 kr. n 4 gold. 50 kr. — Revalesscière-Chocolatée v pra-hu n v ploščicah za 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 50 kr., 48 tas 4 gold. 50 kr., v prahu za 120 ta 10 gold., za 288 tas 20 gold., — za 576 tas 36 gold.

Prodaje: Barry du Barry & Comp. na Aben-aoji, Wallfischgasse št. 5, v Ljubljani: Ed-dahr, v Gradcu bratje Oberranzmeyer, v Lin-cu: Dierckx & Frank, v Celovcu: F. Birn-acher, v Lenci: Ludvig Müller, v Mariboru: M. Moric, v Meranu: J. B. Stockhausen, v Zagrebu v lekarnici usmiljenih sester, v Čer-novicah pri N. Snirhu, v Oseku pri Jul. Da-vidu, lekarju, v Gradcu pri bratih Oberranz-meyer, v Temešvaru pri Jos. v. Papu, mestnem lekarju, pri C. M. Jahnerju, lekarju, v Varaž-dinu pri lekarju dr. A. Halterju, lekar v vse-ostih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih, tudi razpošilja dunajski hiša na vse kraje po poštni-askaznicah ali povzetjih.

Uradno naznanilo.

21. aprila 1875.

Razpisane službe: Pri ljub. c. kr. dežel. sodnji služba svetnika v VII. službenem razredu do 30. aprila. — Pri c. kr. okrajni sodnji v Metliki služba adjunkta do 15. maja. Prošnje v Novo mesto. — Na narodnej šoli v Robu učiteljska sužba z letno plačo 400 gld., do 20. maja (Kočevje) in v Toplicah z letno plačo 500 gld., do 5. maja (Novo mesto).

Javne dražbe: Ant. Povšetovo, 3590 gld., J. Boholnikovo, 830 gld., Jos. Črnetovo, 2500 gld., vse 23. aprila (III. Litija).

Tužci.

19. aprila:

Pri Slonu: Lederer iz Dunaja. — Ryšay iz Dolenjskega. — Arati, Stupar iz Dunaja. — Preširen iz Radovljice.

Dunajska borza 20 aprila.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	70 gld.	50 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	74	75
1860 drž. posojilo	111	80
Akcije narodne banke	964	—
Kreditne akcije	234	50
London	111	25
Napol.	8	88 1/2
C. k. cekini	5	23 1/2
Srebro	103	45

V Moravčah poleg turna se ponudi v najem

usnjarska delavnica

z stanovanjem vred. Kdor hoče to najeti, naj se obrne pisмено ali pa osobno. Jovana Žitnik v Mo-ravčah, pošta Sv. Križ pri Litiji. (122)

Ew. Tr. v Ljubljani,

nič odgovora? Vsaj toliko, da bom vedel, pod ka-tero adresno f. nazaj poslati; tudi če želite zopet „poste restante“. (123)

942!

(125)

Albina,

ne Amalija, če si zapomniš ovo številko i poleg nje še mnogo slučajev v Tvoji dragi mi družbi. Sle-dijo mnogobrojni pozdravi. M. v. na sv. Eme dan.

Marljiva dekleta

vedno dobojo dela za dobro plačo v Vinc. Woschnagg-ovej fabriki perilne robe, Ljubljana, blatna vas, št. 117. (124—1) Sprejemajo se le tu od 7—9 ure zjutraj.

Pila v najem.

Graččinska pila ali žaga v Dolu, vedno le na vodi stoječa, se daje v najem. (126)

Natančneje pri graščinskem oskrb-ništvu v Dolu pod Ljubljano.

Za zamašenje otlih zob

nij nobeno sredstvo prospešnejše in boljše, nego zobna plomba od c. k. dvornega zobnega zdravnika dr. J. G. Poppa na Dunaji, v mestu, Bognerstrasse št. 2, katero si more vsaka osoba sama prav lahko in brezbolestno deti v otli zob, ki se potem trdo sprime z ostalimi škrbinjami in zobnim mesom, zob pred daljšim drobljenjem varuje in lajša bolečino.

Anatherin — voda za usta

od dr. J. G. Poppa, c. k. dvornega zobnega zdravnika na Dunaji, v mestu, Bognerstrasse št. 2, je najizvrstnejše sredstvo pri revmatič-nemu zobobolu, pri vnetjih, oteklinah in pri gnojenji zobnega mesa, zobni kamen oluči, ter zabrani njegovo razširjenje, okrepi zobno meso pri zobeh, ki se majé, očisti zobé in zobno meso vseh škodljivih tvarin, us am pak podeli prijetno évrstost, ter odstrani z njih neprijetno sapo uže po kratkej rabi.

Anatherin — zobna pasta

od dr. J. G. Poppa, c. k. dvornega zobnega zdravnika na Dunaji.

Ta priprava ohrani évrstost in čistoto dihanja, vrhu tega podeli zobém belo-leskečo barvo, ohrani, da se ne pohabijo in okrepi zobno meso.

Dr. J. G. Poppov

rastlinski zobni prah.

Zobé očisti tako, ako se rabi vsaki den, da ne odpravi samo običajno sitni zobni ka-men, nego tudi zobna glazura dobiva vedno večjo belinjo in nježnost. (354—14)

V zalogi je v Ljubljani: pri Petri-čiču in Pirkerrju, Jos. Karingerju, Ant. Krisperju, Eduard Mahru, F. M. Schmittu, E. Biršicu, v lekarni; dalje v vseh lekarnah, parfumerijskih in galanterijskih zalogah na Kranjskem.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.